

Regeringsrätten

RÄTTSFALL

Hyresvärde å icke använd bostad.

Besvär av TI angående direktören H:s inkomsttaxering år 1949. — H. hade en sportstuga å fastighet i Huddinge socken. H. uppgav i deklarationen intet hyresvärde, då fastigheten varit outnyttjad och obebodd. H. hade f. ö. sommarställe i Dalarö, som han använt. Avdrag yrkades för underskott å fastigheten med 282 kr. PN åsatte hyresvärde med 400 kr. KR biföll H:s talan och fastställde taxeringen enligt deklarationen. Häröver klagade TI, som hävdade, att hyresvärde bort upptagas till beskattning utan avseende å att fastigheten icke varit bebodd eller uthyrd. RR fastställde PN:s beslut. (RR:s utslag den 17/12 1953.)

Vid fastighetsförsäljning förbehållen prisbillig bostad.

Besvär av Anna Nilsson angående inkomsttaxering år 1949. — Anna N. sålde 1943 sin hälft av en jordbruksfastighet till en systerson och förbehöll sig därvid för sin återstående livstid rätt till bostad i huvudbyggnadens övre våning mot en årlig hyra av 250 kr. PN, som uppskattade det verkliga hyresvärdet till 1.160 kr., taxerade Anna N. för skillnaden 910 kr. såsom för periodiskt understöd. Anna N. yrkade att ej bliva beskattad för nämnda

belopp. KR: ej ändring. RR lämnade besvären utan bifall. (RR:s utslag den 17/12 1953.)

Anm.: Med beslutet "utan bifall" torde RR ha velat skriva sig fri från rubriceringen av beloppet 910 kr. såsom periodiskt understöd. I vart fall är det en undantagsförmån, eftersom det är fråga om en jordbruksfastighet.

Förtäckt utdelning?

Besvär av TI angående dödsboet efter makarna L. åsatta inkomsttaxeringar år 1946. — Hustru L. ägde aktierna i ett fastighetsaktiebolag och andelarna i en fastighetsförening. Bolaget och föreningen avskrevo en fordran hos mannen L., enär denne ansågs insolvent. PN ansåg att dödsboet efter hustru L. härigenom tillförts inkomst av kapital och beskattade detta dödsbo i enlighet därmed för ett belopp av 48.664 kr. — KR undanröjde beskattningen, enär dödsboet efter hustrun icke kunde anses hava genom ifrågavarande bokföringstransaktioner tillförts intäkt av kapital. Det hade inväntats att avskrivning av en fordran icke innebure att fordringen upphörde att existera. Avskrivningen, som endast innebure ett konstaterande av att fordringen vore värdelös, kunde därför anses utgöra en vinstdisposition. RR: ej ändring. (RR:s utslag den 16/10 1953.)

S. k. barnreverser.

A. Besvär av TI angående avdelningschefen S:s inkomst- och förmögenhets-taxering år 1951. — S. hade genom 2 gåvobrev den 30/12 1947 till envar av sina två minderåriga söner bortgivit ett s. d. utställt skuldebrev å 50.000 kr. med 6 % ränta. Gåvan skulle för sönerns räkning mottagas av banks notariatavdelning och så länge S. eller hans hustru levde och makarna icke sedermera medgåve, att gåvotagaren finge fritt förfoga över gåvan eller att gåvans kapital eller del därav användas för gåvotagarens räkning, såsom gåvotagarens egendom förvaltas av notariatavdelningen, som för gåvotagarens räkning skulle, så länge gåvan vore där deponerad, innehålla och på lämpligt sätt placera avkastningen av gåvan i den mån makarna icke medgåve, att avkastningen finge utbetalas till gåvotagaren eller användas till hans nytta. Därest gåvotagarens båda föräldrar skulle avlida innan gåvotagaren fyllt 30 år och utan att ha lämnat gåvotagaren medgivande att tidigare fritt förfoga över gåvan, skulle gåvotagaren äga förfoga över gåvans avkastning från den sista av föräldrarnas frånfälle och över gåvans kapital från det gåvotagaren fyllde 30 år. Vid ev. omplacering av gåvans kapital i annan egendom skulle, oavsett om gåvotagaren vore myndig eller ej, hans föräldrar äga bestämma i vilken egendom omplacering skulle ske. Därest gåvotagaren utan att efterlämna bröstarvinge avlede innan han erhållit full förfoganderätt över gåvan, skulle den tillfalla hans syskon eller deras bröstarvingar. Förmynderskapslagens bestämmelser om förvaltning och redovisning skulle icke tillämpas vore sig på kapitalet eller avkastningen. — Räntan hade efter hand som den förfallit till betalning inbetalats till

banken för barn. klarade S. berättigad räkning. — KR för- lagd ränta, 6.000 kr., så drag för er- tagas som förmögenhet för helop. varest TI anförde besvär, lämna besvär utan bifall. RR yttrade: Ena ifrågavarande förordnanden innefatta be- dande utfästelser om gåva, samt, såvitt handlingarna i målet utvisa, den av S. ut- givna räntan icke använts till bestridande av kostnader för barnens uppehälle eller utbildning samt ej heller eljest förekom- mit anledning att betrakta räntan såsom för S. ej avdragsgill utgift, har denne, så- som KR funnit, varit berättigad att åt- njuta avdrag för räntan vid inkomstberäk- ningen och för reversbeloppen jämte upp- lupen ränta vid förmögenhetsberäkningen. S:s förordnanden få vidare anses hava inneburit inrättande av två sådana familje- stiftelser, som avses i 10 § 1 mom. förord- ningen om statlig inkomstskatt. Dessa äro skattskyldiga för den av S. utgivna räntan och för det kapital, som motsvaras av reversbeloppen och den därå upplupna räntan. Barnen äro följaktligen, såsom KR funnit, icke skattskyldiga för nämnda ränta eller kapital. (RR:s utslag den 16/11 1953.)

B. Besvär av konditorn B. angående in- komst- och förmögenhetstaxering år 1951. — B. hade till ettvar av sina fyra minder- åriga barn bortgivit ett skuldebrev å 12.000 kr. löpande med 5 % ränta. TN och PN vägrade avdrag för räntan och upptog bar- nens förmögenhet till beskattning hos B. KR: ej ändring. B. anförde besvär och vi- sade, att skuldebreven förvaltades av banks notariatavdelning utan föreskrift härom i gåvobrev e. d. och att såväl amortering som ränta insatts i bank för barnens räk-

ning under förmyndarspär. TI invände, att B. när som helst kunde ta ut räntan från banken och använda den för barnens undervisning eller uppfostran vid framtida behov. — RR medgav avdrag för räntan med samma motivering som i fallet S. Barnen ansågos skattskyldiga för räntekomsten och för skuldebrevens förmögenhetsvärde. (RR:s utslag den 24/11 1953.)

C. Besvär av TI angående kaptenen F:s och hans hustrus inkomst- och förmögenhetstaxering år 1948. — Enligt gåvobrev den 1/2 1947 överlät hustrun till en makarnas minderårige son såsom gåva en revers å 50.000 kr., löpande med lägst 3 % ränta. Gåvan skulle förvaltas av banks notariatavdelning. Bestämmelserna i förmynderskapslagstiftningen skulle icke äga tillämpning beträffande vare sig förvaltningen eller redovisningen av denna gåva eller avkastningen därav. Den 11/12 1947 inbetalade hustru F. till notariatavdelningen ränta å reversen med 2.741 kr. Nästa dag återfick hon samma belopp mot avlämnande av revers å beloppet. RR yttrade: Med hänsyn till det nära samband, som uppenbarligen rått mellan hustru F:s åtgärder att den 11/12 1947 till notariatavdelningen erlagga ifrågavarande räntebelopp och att påföljande dag, mot avlämnande av revers å motsvarande belopp, återtaga de inbetalade medlen samt till i övrigt i målet förekomna omständigheter kan det icke anses att räntan tillgodoförts notariatavdelningen annorledes än genom överlämnande av reversen. Enär förty hustru F. icke utbetalat räntan under beskattningsåret, är hon icke berättigad till avdrag för beloppet därav. Hennes förordnande i samband med gåvan får anses hava inneburit inrät-

tande av sådan familjestiftelse, som avses i 18 § 1 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt. Enär stiftelsen är skattskyldig för kapitalbeloppet 52.741 kr. (sonens förmögenhet) skall detta icke hos mannen F. upptagas som förmögenhet. (RR:s utslag den 24/11 1953.)

D. Besvär av disponenten K. angående inkomst- och förmögenhetstaxering år 1951. — PN hade vägrat K. med 8.500 kr. yrkat avdrag för ränta å reverser, som K. och hans hustru såsom gåva överlämnat till två omyndiga barn. Barnens deklarerade förmögenhet hade tagits till beskattning icke hos barnen utan hos fadern. KR: ej ändring. RR utlät sig: Av handlingarna i målet framgår, att av det angivna räntebeloppet 8.500 kr., endast 4.853 kr. av K. erlagts under beskattningsåret. Detta anges av K. hava skett i den form att K. för barnens räkning gäldat skatter och i anledning av gåvan uppkomna förvaltningskostnader med tillhoppa 3.876 kr. samt försäkringspremier och kostnader för studier och inköp av cykel med tillhoppa 977 kr. Återstoden av räntebeloppet, 3.647 kr., har ökat barnens fordringar hos K. Enär förty räntan till sistnämnda del icke utbetalts under beskattningsåret, är K. icke berättigad till avdrag därför. Vad angår återstående delen av räntan, får den till belopp av 977 kr. anses hava använts till bestridande av sådana kostnader för barnen att utgivandet av beloppet inneburit allenast fullgörandet av K:s underhållsskyldighet mot dessa. I beskattningshänseende böra förty ifrågavarande utgifter behandlas såsom sådan periodisk utbetalning till annans undervisning eller uppfostran, för vilken avdrag icke är medgivet. Däremot anser RR K. berättigad

till avdrag för återstoden av den erlagda räntan eller med 3.876 kr. Enär i följd härav vartdera barnets till statlig inkomstskatt beskattningsbara inkomst icke uppgår till 10 kr., är vidare K., såsom KR funnit, skattskyldig för sina barns förmögenhet. (RR:s utslag den 24/11 1953.)

E. Besvär av TI angående Gunnar P:s inkomst- och förmögenhetstaxering år 1945. — Gunnar P. erhöll innan han uppnått myndig ålder av sin fader såsom gåva en revers å 30.000 kr. jämte tre procent ränta. Reversen eller de valutor, i vilka den kunde komma att utbytas, jämte därav fallande avkastning skulle icke vara underkastade bestämmelserna i förmynderskapslagen. Gåvan skulle så länge fadern vore i livet förvaltas av banks notariatavdelning. Så länge gåvan vore deponerad skulle avgörandet beträffande dennas omplacering träffas av två kontrollanter, av vilka fadern själv skulle vara den ene och den andre utses av honom. Avkastningen skulle sedan skatter m. m. täckts öka gåvans kapitalbelopp. Fadern förbehöll sig rätt att i testamente giva föreskrifter angående gåvans och dess avkastnings förvaltning jämväl för tiden efter hans frånfälle. Skulle gåvotagaren avlida före fyllda 30 år utan att efterlämna bröstarvinge, skulle gåvan tillfalla givaren eller, om denne avlidit gåvotagarens syskon respektive deras bröstarvingar. — Reversen och dess avkastning uppgavs till beskattning i en för "Gunnar P:s Kapitalmedel" avlämnad deklaration. — PN beskattade emellertid Gunnar P. för reversens avkastning samt för reversens förmögenhetsvärde. KR undanröjde beskattningen. RR: ej ändring. Enligt vad handlingarna i målet utvisa innefattar ifrågavarande förordnande bindande utfästelse om gåva. På grund

härav och då förordnandet måste anses hava inneburit inrättande av sådan familjestiftelse, som avses i 18 § 1 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, finner RR skattskyldighet för förmögenhetsvärdet av oförmälda revers samt för den av reversfordringen härflutna inkomsten icke åvila Gunnar P. (RR:s utslag den 24/11 1953.)

F. Besvär av tandläkaren B. angående förmögenhetstaxering år 1949. — B. hade genom 5 gåvobrev bortgivit 5 reverser å tillhoppa 105.000 kr. till sina 5 vuxna barn. Ränta skulle utgå efter räntesats som affärsbankerna tillämpade för uppsägningsräkning, eller $\frac{1}{2}$ %. Till säkerhet för reverserna pantförskrevos inteckningar å 105.000 kr. B. deklarerade inkomst å dessa inteckningar men tillgodoförde sig icke avdrag för ränta till barnen å reverserna. B. förvägrades skuldavdrag för reverserna. RR lämnade B:s besvär utan bifall, enär med hänsyn till omständigheterna i målet varken utgörandet av den i skuldebrevens föreskrivna räntan eller pantförskrivningen av ifrågavarande inteckningar kunde anses för B. medföra någon uppföring av nämnvärd betydelse, samt skuldebrevens förty icke kunna betraktas anorlunda än såsom testamentariska förordnanden, vilka icke grunda rätt till avdrag vid förmögenhetsberäkningen. (RR:s utslag den 24/11 1953.)

Förvärvsavdrag för hustru.

Besvär av TI angående Ingrid O:s inkomsttaxering år 1949. — Ingrid O. var bosatt i Karlstad och hade såsom inkomst av rörelse upptagit ett belopp å 3.631 kr, motsvarande henne såsom delägare i kommanditbolag tillkommande andel av bolagets inkomst av rörelse i Umeå. PN för-

vägrade henne vid taxeringen för statlig inkomstskatt yrkat avdrag för gift kvinna. KR medgav avdraget. RR förklarade, att den omständigheten, att berörda inkomst i skattehänseende skulle behandlas såsom inkomst av rörelse, icke i och för sig kunde anses föranleda till att Ingrid O. skulle bli berättigad till sådant avdrag, som avsåges i 4 § 2 mom. förordningen om statlig inkomstskatt i stadgandets ursprungliga lydelse. Med hänsyn till grunderna för berörda stadgande måste detsamma fasthållas så tolkas, att dylikt avdrag ej må medgivas med mindre rörelsen drivits av den skattskyldige eller denne åtminstone i en omfattning, som ej kan anses ringa, tagit del i ledningen av rörelsen eller eljest arbetat i denna. På grund härav och då i förevarande fall rörelsen bedrivits av bolaget samt Ingrid O. icke, såvitt visats, i någon mån varit verksam däri, fann RR henne icke vara berättigad till det yrkade avdraget. (RR:s utslag den 4/12 1953.)

Hustrus lön från handelsbolag i vilket mannen är delägare.

Besvär av TI angående makarna S:s inkomsttaxering år 1950. — Mannen S. taxerades för 9.700 kr inkomst av rörelse såsom delägare i ett handelsbolag och hustrun för 2.689 kr utgörande lön som affärsbiträde från handelsbolaget. Hustrun erhöll det särskilda uppdraget för gift kvinna med 1.000 kr vid taxeringen för statlig inkomstskatt och med 300 kr vid taxeringen för kommunal inkomstskatt. — TI klagade hos KR och anförde: Bolagets rörelse hade belastats med utgift för lön till hustrun 2.689 kr, men under åberopande av 20 § andra stycket KL yrkade TI, att avdrag här för skulle vägras mannen och att hustrun icke skulle beskattas för löneinkomsten. Alternativt yrkades, att avdrag måtte väg-

ras för hälften av sagda utgift, motsvarande vad som belöpte på hans inkomst från bolaget, och att hustrun icke beskattades för denna del. KR utlät sig: TI:s talan grundas å föreskriften i 20 § KL att vid beräkning av inkomst från förvärvskälla avdrag icke får ske för värdet av arbete, som i den skattskyldiges förvärvsverksamhet utförts av bland annat den skattskyldiges make. Av denna bestämmelse följer, att hustru icke skall taxeras för inkomst av arbete i mannens förvärvsverksamhet. Enligt vad handlingarna utmärka har emellertid hustru S. varit anställd icke hos mannen S. utan hos ovannämnda handelsbolag. I 53 § 2 mom. KL stadgas visserligen, att handelsbolags inkomst hänföres till de särskilda delägarnas inkomst med belopp, som för en var motsvarar hans andel av bolagets inkomst. Detta stadgande synes dock icke böra föranleda till att av handelsbolag driven rörelse skall anses såsom delägarnas förvärvsverksamhet. För denna tolkning av anförda lagrum talar föreskriften i punkt 9 av anvisningarna till 32 § KL att avlöning från handelsbolag, som delägare åtnjutit, skall hänföras till intäkt icke av tjänst utan av den förvärvskälla, varur bolagets inkomst härflutit. Denna föreskrift synes knappast förenlig med en sådan tolkning av 20 § KL att avdrag icke skulle få ske för värdet av arbete, som make till delägare i handelsbolag utfört i bolagets förvärvsverksamhet. Enligt vad sålunda anförts får hustru S. anses böra taxeras för sin inkomst av anställningen hos handelsbolaget. Hon är därvid jämlikt 4 § 2 mom. förordningen om statlig inkomstskatt och 46 § 3 mom. KL berättigad till avdrag för gift kvinna enligt nämnda lagrum. På grund härav finner KR icke skäl bifalla TI:s talan i målet. — RR: ej ändring. (En ledamot var skiljaktig och

ville bifalla TI:s alternativa yrkande.) Till utveckling av majoritetens mening anförde regeringsrådet Hedfeldt bland annat, att ett konsekvent och rimligt system av beskattningsregler för berörda fall erhålles endast om man anser ifrågavarande stadgande i 20 § icke vara tillämpligt på arbete, som den skattskyldige eller hans make utfört åt handelsbolag, vari en av dem eller båda äro delägare. — Materiellt gäller målet, huruvida gift kvinna, som utför arbete åt ett handelsbolag, vari mannen men icke hon själv har del, skall få tillfälle att göra avdrag enligt bl. a. 46 § 3 mom. KL. Enligt detta stadgandes syfte borde hon åtnjuta sådant avdrag i den mån värdet av hennes åt bolaget utförda arbete därtill förslår. (RR:s utslag den 22/10 1953.)

Periodiska utbetalningar till juridisk person

Besvär av TI angående majoren J:s inkomsttaxering år 1945. — J. och hans hustru hade utfäst sig att till Göteborgs högskola under visst antal år ställa till förfogande vissa belopp, nämligen dels 16.000 kr för upprättande av två docentstipendier vid högskolan, dels ock 6.000 kr till stipendium för en personlig assistent åt professor Lise Meitner så länge hon bedrev viss vetenskaplig verksamhet. PN medgav avdrag för utbetalningarna. KR: ej ändring. RR biföll TI:s talan och vägrade sålades avdrag för nämnda belopp. (RR:s utslag den 8/10 1953.)

Anm.: Avdrag medgives i praxis icke för periodiska utbetalningar till juridisk person, jfr Svensk Skattetidning 1946 s. 176.

Premie till pensionsstyrelsens frivilliga försäkring för pensionering av anställd

Besvär av direktören W. angående inkomsttaxering år 1946. — W. har av samt-

liga instanser vägrats avdrag för ett med 600 kr yrkat avdrag för inbetald premie till pensionsstyrelsens frivilliga försäkring för pensionering av en hos W. anställd barnsköterska. (RR:s utslag den 1/10 1953.)

Anm.: Jämför R.Å. 1948 ref. 47, enligt vilket försäkringstagare erhöll avdrag för premie för pensionsförsäkring av ett hos honom anställt hembiträde. Försäkringstagaren var själv ägare till försäkringen och ansågs alltså avgiften ha erlagts "för den skattskyldige själv", se 46 § 2 mom. 2) kommunalskattelagen. Ifrågavarande fall torde den frivilliga pensionsförsäkringen enligt för densamma gällande regler vara den försäkrades egendom, vilket förklarar den motsatta utgången. Enligt den från och med den 1/1 1951 gällande lagstiftningen kan avdrag icke medgivas, då premierna erläggas för försäkring av t.ex. hembiträde. Premierna betraktas nämligen i dylikt fall som utgifter för levnadskostnader, se punkt 1 anv. till 46 § kommunalskattelagen.

Sam- eller särtaxering under bröllopsresa?

Besvär av läroverksadjunkten Erland K. och hans hustru folkskolläraryn Gerd K. angående inkomsttaxering år 1950. — Makarna K. hade ingått äktenskap den 21/6 1949. Mannen var läroverksadjunkt i Skara och hustrun extra övningsskollärare vid Göteborgs stads folkskolor. Hennes anställning upphörde den 30/6 1949. Hustrun uppgav vid taxeringen, att makarna icke sammanlevde förrän den 15/8 1949, då makarna fingo gemensam bostad i Skara och hon vid höstterminens början fick tjänst vid småskoleseminariet därstädes. Respektive PN:er samtaxerade makarna. Hos KR yrkade

makarna särtaxering. TI invände bland annat, att makarna efter bröllopet företagit bröllopsresa till England. KR: ej ändring. RR biföll däremot makarna K:s talan, enär de finge anses hava under större delen av beskattningsåret levt åtskilda. (RR:s utslag den 17/12 1953.)

Anm.: Jämför denna tidskrift årg. 1952 s. 277. Från och med 1954 års taxering gäller som bekant, att de för gift skattskyldig gällande bestämmelserna skola äga tillämpning först vid taxering för beskattningsår efter det beskattningsår, varunder äktenskapet ingåtts.

Sam- eller särtaxering av makar?

Besvär av TI angående folkskollärarinnan Märta Z:s inkomsttaxering år 1948. — Märta Z., som var gift med arrendatorn Harry Z. och bodde i Sala, där hon var ordinarie folkskollärarinna, med makarnas fyra barn. Mannen arrenderade och bebodde en hustru tillhörig jordbruksfastighet i Villberga socken i Uppsala län. TN i Sala taxerade hustrun såsom av mannen oberoende skattskyldig med hela familjeavdrag för barnen. TN i Villberga taxerade mannen likaledes såsom ensamstående skattskyldig. Hos PN i Uppsala län yrkade vederbörande TI, att mannen måtte samtaxeras med hustrun. Mannen invände, att makarna hade fullt skild ekonomi. Genom det stora avståndet med dåliga järnvägsförbindelser var vanligt familjeliv omöjligt. En fullständigt naturlig separering var följden. — Även hos PN i Västmanlands län yrkades samtaxering av vederbörande TI. PN:a samtaxerade makarna. KR upphävde emellertid PN:as beslut, enär makarna Z. med avseende å omständigheterna i målet finge anses hava levt åtskilda under beskattningsåret. Makarna förklarades förty böra taxeras så-

som av varandra oberoende skattskyldiga. Hustrun ansågs berättigad till familjeavdrag för barnen. — TI i Västmanlands län klagade beträffande hustrun och anförde bland annat, att hennes vistelse i Sala icke enbart berodde på att hon där innehade tjänst utan även på att barnen gick i skola i Sala. Under ferier och lov dagar vistades hon hos mannen. — RR: ej ändring. RR:s utslag den 17/12 1953.)

Personalfest m. m.

Upsala Bayerska Bryggeri Aktiebolaget erhöll vid inkomsttaxering år 1948 avdrag för kostnad för personalfest med 292 kr men icke för kostnader för middagar i samband med bolagsstämma och styrelsesammanträde, 2.824 kr. (RR:s utslag den 21/10 1953.)

Personalkostnad?

Besvär av Aktiebolaget Lödöse Varf angående inkomsttaxering år 1948. — PN vägrade bolaget ett med 30.000 kr. yrkat avdrag för ett till S:t Peders kommun utgivet bidrag till kostnader för anordnande av vattenledning i Lödöse samhälle, där bolaget bedrev sin verksamhet. Bolaget hade framhållit, att det vore i största utsträckning de som arbetade vid varvet, som komme att få fördel av den beslutade vattenledningen. KR: ej ändring. Mot bolagets besvär invände TI, att bidraget i väsentlig mån kommit även i förhållande till bolaget utomstående tillgodo — bolaget hade 150 anställda; i Lödöse bodde omkring 500 personer — samt att en utgift av detta slag icke kunde anses normal för en rörelse. RR: ej ändring. (RR:s utslag den 16/12 1953.)

Avsättning för klassning och reparation av fartyg.

Stockholms Rederi Aktiebolag Svea angående inkomsttaxering år 1945. — Bo-

laget hade såsom kostnader bokfört beräknade kostnader för klassning och reparationer å bolagets fartyg med 2.045.500 kr. Kostnaderna hade beräknats med hänsyn till det behov av klassning och reparationer, som bolagets inspektionsavdelning konstaterat hava uppkommit under beskattningsåret å bolagets fartyg. Klassning skedde i regel vart fjärde år. PN vägrade avdrag, enär reservering för framtida kostnader icke vore avdragsgill utgift. KR: ej ändring. Hos RR åberopades en bokföringsexpert, som hävdade att en antecipering av regelbundet återkommande klassnings- och reparationskostnader på sätt som här skett vore i full överensstämmelse med bokföringsmässiga grunder, eftersom kostnaderna hade direkt samband med den intill balansdagen bedrivna rörelsen och den på året belöpande delen med stöd av erfarenhet kunde till sin storlek beräknas. TI invände, att förfarandet visserligen kunde vara företagsekonomiskt befogat men avdrag kunde författningsenligt icke medgivas för de beräknade kostnaderna. RR: ej ändring. (RR:s utslag den 26/11 1953.)

Återvunnen nedskrivning å obligationer.

Besvär av Östra Ljungby och Källna socknars sparbank angående inkomsttaxering år 1948. — År 1939 hade sparbanken nödgats nedskriva sitt innehav av obligationer med 61.794 kr, varav 51.306 kr bestritts ur reservfonden. Med hänsyn härtill ansåg sparbanken, att under beskattningsåret uppkommen vinst å försålda obligationer, 39.000 kr, icke vore skattepliktig och överfört densamma till reservfonden. TI yrkade hos PN under åberopande av RÅ 1948 ref. 10, att beloppet 39.000 kr måtte upptagas till beskattning. PN biföll yrkandet. Sparbanken klagade hos KR.

TO framhöll, att den förlust, som redovisades i räkenskaperna för år 1939 och som hänförde sig till värderingen av sparbankens lager av obligationer, borde icke nu få åberopas för att undantaga motsvarande belopp från 1947 års vinst såsom skattefri avsättning till reservfonden. Huruvida den i bokslutet för år 1939 redovisade förlusten balanserats eller täckts genom nedskrivning av reservfonden torde därvid sakna betydelse. KR och RR: ej ändring. (RR:s utslag den 18/9 1953.)

Ränta eller utdelning?

Mellersta Sveriges Centralkassa för jordbrukskredit, förening m. b. p. a., som bedriver bankrörelse och vars medlemmar utgöres av jordbrukskassor och jordbruksekonomiska föreningar, har vid inkomsttaxering år 1945 icke erhållit avdrag för ränta, 3 %, å s. k. frivilliga insatser från medlemmarna. (RR:s utslag den 13/10 1953.)

Värdeminskning å aktier.

Besvär av Wicanders Internationella Aktiebolag, förut benämnt Aktiebolaget Wicanders Korkfabriker angående inkomsttaxering år 1945. — Bolaget hade nedskrivit värdet å sina aktier i ett polskt dotterbolag från 100.000 kr till 1 kr. Dotterbolagets anläggningar hade nämligen totalt förstörts genom krigshändelserna under 1944. Allmänna ombudet hos MKPN medgav att förlusten var konstaterad och att inre samband förelåg mellan de båda företagen. Med hänsyn till att dotterbolagets anläggningar förstörts på grund av krigshändelser vore det emellertid fråga om en icke avdragsgill kapitalförlust. MKPN vägrade avdrag för nedskrivningen. KR och RR: ej ändring. (RR:s utslag den 16/10 1953.)